

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 188/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Ľ. K., Ž., osobitného správcu konkurznej podstaty úpadcu U..., Z., zastúpeného spoločnosťou s ručením obmedzeným Právny dom – advokáti, B, konajúcej prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. E. M., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 294/96 a jeho uznesením z 8. júna 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo/76/2009 z 30. júla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Ľ. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2009 doručená sťažnosť Ing. Ľ. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 294/96 a jeho uznesením z 8. júna 2009 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obo/76/2009 z 30. júla 2009 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je osobitným správcom konkurznej podstaty úpadcu U..., Z. V konkurznom konaní na majetok úpadcu vedenom pod sp. zn. 51-24 K 294/94 mu krajský súd uznesením z 8. júna 2009 podľa § 8 ods. 4 zákona č. 328/1991 Z. z. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov uložil poriadkovú pokutu v sume 300 €. Dôvodom na uloženie poriadkovej pokuty bola podľa krajského súdu skutočnosť, že sťažovateľ nesplnil právoplatné a vykonateľné rozvrhové uznesenie, ktorým bol zaviazaný vyplatiť veriteľom úpadcu výťažok speňaženia konkurznej podstaty. Sťažovateľ tvrdí, že postupom krajského súdu a najvyššieho súdu bol poškodený na svojich právach, *„a to tým, že uvedené súdy pochybili pri svojej rozhodovacej činnosti, v dôsledku čoho je sťažovateľ sankcionovaný za stav, ktorý nespôsobil a za ktorý nezodpovedá. Ďalej sťažovateľ tvrdí, že nečinnosťou Krajského súdu v Banskej Bystrici poškodzovanie práv sťažovateľa trvá, nakoľko Krajský súd v Banskej Bystrici je jediný orgán, oprávnený vo veci rozhodnúť (vydaním nového rozvrhového uznesenia).“*.

Sťažovateľ ďalej uvádza:

«V predmetnom konkurznom konaní vydal Krajský súd Banská Bystrica (ďalej aj len „Krajský súd“) dňa 07. 12. 2006 pod sp. zn. 51-24 K 294/96-1330 rozvrhové uznesenie, ktorým bolo rozhodnuté, v akom rozsahu majú byť konkurzní veritelia osobitným správcom uspokojení z výťažku konkurznej podstaty. Proti uzneseniu Krajského súdu podal odvolanie správca konkurznej podstaty JUDr. I. Č...

Krajský súd dňa 16. 1. 2007 vydal opravné uznesenie, ktorým upravil výšku uspokojenia jednotlivých veriteľov. Toto uznesenie nie je pre samotnú hmotno-právnu stránku sťažnosti podstatné, sťažovateľ však naň poukazuje v súvislosti s nekonaním Krajského súdu ako je v sťažnosti uvedené nižšie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) uznesením zo dňa 27. 03. 2007, číslo konania I Obo/20/2007 rozhodol o podanom odvolaní správcu konkurznej podstaty JUDr. I. Č. tak, že zrušil časť rozvrhového uznesenia Krajského súdu, konkrétne časť týkajúcu sa odmeny správcu konkurznej podstaty JUDr. I. Č., pričom zostávajúcu časť rozvrhového uznesenia Krajského súdu ponechal v platnosti.

Sťažovateľ tvrdí, že uvedeným postupom vznikol protiprávny stav, nakoľko Najvyšší súd mal rozvrhové uznesenie zrušiť ako celok. Tým, že napadnuté rozhodnutie zrušil iba v časti odmeny správcu JUDr. Č., vytvoril stav, ktorý sa premietol do ďalšieho vývoja konkurzného konania, ako je uvedené nižšie. Predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu nie je preskúmateľné a sťažovateľ nie je osobou oprávnenou podať proti nemu opravný prostriedok.

Je zrejmé, že tým, že NS SR zrušil rozvrhové uznesenie iba v časti odmeny správcu konkurznej podstaty JUDr. I. Č. (ktorému v pôvodnom rozvrhovom uznesení bola priznaná nižšia odmena) a zvyšnú časť rozvrhu ponechal v platnosti, došlo k tomu, že rozvrh, tak ako mal byť realizovaný podľa vtedajšieho právneho stavu veci, bol nevykonateľný, nakoľko odmena správcu konkurznej podstaty tvorí súčasť rozvrhu a bez právoplatného rozhodnutia súdu o jej výške nebolo možné celkový rozvrh vykonať. Uznesením Krajského súdu zo dňa 7. 12. 2006 a uznesením Najvyššieho súdu zo dňa 27. 3. 2007 vznikol taký stav vykonateľných rozhodnutí, podľa ktorých sťažovateľ mal vyplatiť veriteľom a správcovi sumu, ktorá preyšovala aktuálnu hodnotu konkurznej podstaty.»

Na základe uznesenia najvyššieho súdu z 27. marca 2007 krajský súd následne vykonával šetrenie s cieľom zistenia odmeny správcu konkurznej podstaty. Dňa 2. januára 2009 vydal krajský súd nové rozvrhové uznesenie č. k. 51-24 K 294/96-Đu-1442, v ktorom rozhodol o odmene správcu konkurznej podstaty. Sťažovateľ poukazuje na to, že v období od vydania pôvodného rozvrhového uznesenia (t. j. od 7. decembra 2006) do 2. januára 2009, keď bolo vydané nové rozvrhové uznesenie, došlo „v dôsledku odôvodnených nákladov spojených so správou podstaty (pohľadávky proti podstate) k zmenšeniu majetku konkurznej podstaty, z ktorej je možné uspokojiť pohľadávku veriteľov. Toto zníženie bolo sťažovateľom riadne zdokumentované, zaúčtované a predložené Krajskému súdu. Sťažovateľ opakovane upozorňoval na túto skutočnosť a opakovane žiadal Krajský súd, aby

pri vydávaní nového rozvrhového uznesenia zohľadnil aktuálny stav majetku podstaty a aby rozvrhovým uznesením rozhodol nielen o odmene správcu JUDr. Č. (teda v časti Najvyšším súdom zrušeného pôvodného rozvrhového uznesenia), ale aby vydal úplne nové rozvrhové uznesenie, v ktorom bude zohľadnený aktuálny stav konkurznej podstaty. “.

Napriek opakovaným upozorneniam sťažovateľa adresovaným krajskému súdu, že v konkurznej podstate nie je dostatok finančných prostriedkov na realizáciu pôvodného rozvrhového uznesenia, vydal krajský súd 2. januára 2009 už spomínané nové rozvrhové uznesenie, ktorým bolo rozhodnuté iba o odmene správcu konkurznej podstaty, avšak námietkami, pripomienkami a žiadosťami sťažovateľa sa krajský súd v tomto uznesení vôbec nezaoberal. Krajský súd v dôsledku uvedeného vydal podľa sťažovateľa uznesenie, ktorým ho zaviazal na plnenie, o ktorom v čase vydania rozhodnutia vedel, že je nemožné.

Krajský súd napriek opakovanej žiadosti sťažovateľa z 24. apríla 2009, aby vydal nové rozvrhové uznesenie, ktorým by sa dosiahlo zosúladenie „*nemožného právneho stavu so skutočnosťou*“, tak neurobil tvrdiac, že mu to právna úprava vzťahujúca sa na predmetné konkurzné konanie neumožňuje. S týmto názorom sťažovateľ nesúhlasí a uvádza prípady, v ktorých sa tak už v minulosti stalo. V súvislosti s tým vyslovuje tiež názor, že „*ak zákon bližšie neupravuje niektoré práva a povinnosti, je povinnosťou súdu vychádzať zo základných princípov stanovených Ústavou Slovenskej republiky*“.

V nadväznosti na žiadosť sťažovateľa o vydanie nového rozvrhového uznesenia mu krajský súd 8. júna 2009 uložil poriadkovú pokutu za to, že neplní pôvodné rozvrhové uznesenie, o ktorých sťažovateľ tvrdí, že sú od začiatku objektívne nevykonateľné.

O odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu o uložení poriadkovej pokuty rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Obo/76/2009 z 30. júla 2009, ktorým rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

S poukazom na uvedené je sťažovateľ toho názoru, «*že konaním a rozhodovacou činnosťou Krajského súdu Banská Bystrica v konkurznom konaní, v ktorom bola*

sťažovateľovi ako osobitnému správcovi úpadcu uznesením Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 08. 06. 2009 spisová značka 51-24 K 294/96-1475 určená povinnosť zaplatiť poriadkovú pokutu vo výške 300,- EUR z dôvodu nesplnenia rozvrhového uznesenia, a následným potvrdením tohto uznesenia NS SR (ktoré nadobudlo právoplatnosť dňom jeho doručenia sťažovateľovi) došlo k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa, vyplývajúcich z Ústavy Slovenskej republiky, a to konkrétne čl. 46 ods. 1 „každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“».

K porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy dochádza podľa neho tým, že krajský súd odmieta vydať nové rozvrhové uznesenie, na základe ktorého by bolo možné uspokojiť konkurzných veriteľov.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol vo veci samej tak, že zruší:

„- uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 08. 06. 2009, sp. zn. 51-24 K 294/96-1475

- uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. 07. 2009 číslo konania 5 Obo/76/2009

- uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 03. 2007 číslo konania 1 Obo/20/2007

- uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 2. 1. 2009 sp. zn. 51-24 K 294/96-1442.

Ďalej sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky zakázal Krajskému súdu v Banskej Bystrici ukladať sťažovateľovi poriadkové pokuty z toho dôvodu, že ako osobitný správca neplní doteraz v konaní 51-24 K 294/96 vydané rozvrhové uznesenia.

Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky zaviazal Krajský súd Banská Bystrica na vydanie rozvrhového uznesenia, ktorým v konaní 51-24 K 294/96 medzi konkurzných veriteľov úpadcu rozvrhne na rozdelenie sumu rovnajúcu sa aktuálnemu účtovnému zostatku peňažných prostriedkov na účte úpadcu ku dňu vydania uznesenia.

Sťažovateľ žiada Ústavný súd, aby priznal sťažovateľovi náhradu trov konania pred Ústavným súdom... v celkovej sume 267,44 Eur.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v súlade s už uvedenými zásadami predbežne prerokoval sťažnosť podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 294/96 a jeho uznesením z 8. júna 2009

Pri prerokovaní tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 294/96 a jeho uznesením z 8. júna 2009, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať len v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Vo vzťahu k označenému postupu a uzneseniu krajského súdu ako súdu prvého stupňa sťažovateľ využil ústavnú a zákonnú možnosť a obrátil sa na najvyšší súd, ktorý na základe podaného odvolania vo veci konal a rozhodol. Právo najvyššieho súdu preskúmať na základe podaného riadneho opravného prostriedku namietaný postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 294/96 a jeho uznesenie z 8. júna 2009, a poskytnúť tak ochranu sťažovateľovmu základnému právu vylučuje právomoc ústavného súdu bezprostredne preskúmať prvostupňové rozhodnutie všeobecného súdu v označenej konkurznej veci a postup predchádzajúci jeho vydaniu.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 208/08, III. ÚS 386/09).

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo/76/2009 z 30. júla 2009

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa pre namietané porušenie jeho základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn.

5 Obo/76/2009 z 30. júla 2009 mu bola doručená 30. novembra 2009, pričom z odtlačku poštovej pečiatky na obálke obsahujúcej sťažnosť zároveň zistil, že bola podaná na poštovú prepravu 27. novembra 2009.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia (m. m. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 246/06, III. ÚS 187/06, III. ÚS 143/07).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo/76/2009 z 30. júla 2009 nadobudlo právoplatnosť 25. septembra 2009. Vzhľadom na dátum odovzdania zásielky obsahujúcej sťažnosť na poštovú prepravu Slovenskej pošte, Banská Bystrica 11 (k čomu došlo, ako už bolo uvedené 27. novembra 2009), je zrejmé, že sťažovateľ tak urobil jeden deň po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd pripomína, že na základe ustálenej praxe považuje lehotu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde za lehotu procesnoprávnú. Posledným dňom, keď sťažovateľ mohol podať sťažnosť proti uvedenému uzneseniu, bol pondelok 26. októbra 2009, keďže koniec dvojmesačnej lehoty pripadol na nedeľu 25. októbra 2009.

Vzhľadom na uvedené považoval ústavný súd za dostatočne preukázané podanie sťažnosti v tejto časti po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 187/06, III. ÚS 143/07, IV. ÚS 156/08). Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 294/96

K porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy dochádza podľa s'ťažovateľa tým, že krajský súd odmieta vydať nové rozvrhové uznesenie, na základe ktorého by bolo možné uspokojiť konkurzných veriteľov.

S opakovanými žiadosťami s'ťažovateľa o vydanie nového rozvrhového uznesenia rešpektujúceho aktuálny skutkový stav sa vysporiadal najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5 Obo/76/2009 z 30. júla 2009 odmietnuc túto požiadavku s'ťažovateľa s tým, že nemá právomoc dodatočne meniť právoplatné a vykonateľné rozvrhové uznesenie krajského súdu č. k. 51-24 K 4196-1330 zo 7. decembra 2006 v znení opravného uznesenia č. k. 51-24 K 294/96-335 zo 16. januára 2007 (zrušené najvyšším súdom len v časti týkajúcej sa odmeny správcu konkurznej podstaty).

Posúdenie namietaného porušenia základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy by vzhľadom na podstatu jeho tvrdení bolo možné iba v tom prípade, ak by ústavný súd prisvedčil jeho názoru, že krajský súd je v okolnostiach daného prípadu povinný vydať nové rozvrhové uznesenie, t. j. že nerešpektovaním žiadosti s'ťažovateľa o jeho vydanie porušil jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K takémuto záveru by však ústavný súd mohol dospieť iba za predpokladu, že by označil za arbitrárny alebo ústavne neakceptovateľný názor najvyššieho súdu o nedostatku právomoci dodatočne meniť právoplatné a vykonateľné rozvrhové uznesenie krajského súdu vyslovený v jeho uznesení sp. zn. 5 Obo/76/2009 z 30. júla 2009, ktorým potvrdil napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 51-24 K 294/96-1475 z 8. júna 2009 o uložení poriadkovej pokuty s'ťažovateľovi. Keďže ústavný súd vzhľadom na oneskorené podanie s'ťažnosti v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu nemôže toto rozhodnutie vecne preskúmavať z hľadiska kritérií jeho ústavnej udržateľnosti, táto skutočnosť mu neumožňuje ani zistenie príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom krajského súdu a prípadným porušením základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z toho dôvodu bolo potrebné s'ťažnosť v tejto časti odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Ďalej ústavný súd uvádza, že s'ťažnosť v predloženej podobe nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 a § 50 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd hodnotil ako podstatný nedostatok náležitostí sťažnosti sťažovateľa to, že v jej petite neoznačil žiadne konkrétne základné právo, porušenie ktorého svojou sťažnosťou namieta. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na rozhodnutie (petitom). Sťažovateľ však v petite sťažnosti navrhuje iba zrušenie označených rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu bez konkretizácie, ktorými právoplatnými rozhodnutiami, opatreniami alebo inými zásahmi mali byť jeho základné práva alebo slobody porušené, ako tiež bez toho, aby sa vôbec domáhal vyslovenia porušenia svojich základných práv alebo slobôd [§ 50 ods. 1 písm. a) a b) zákona o ústavnom súde]. Rozhodovanie o zrušení sťažovateľom označených rozhodnutí by prichádzalo do úvahy len v súvislosti s vyslovením porušenia jeho práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy). Zrušenie právoplatného rozhodnutia v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy bez spojitosti s vyslovením porušenia práv alebo slobôd sťažovateľa ústava ani zákon o ústavnom súde neumožňujú.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené dospel k záveru, že v sťažnosti nie je návrh rozhodnutia (petit) vymedzený dostatočne presne, určito a zrozumiteľne [v súlade s čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde], teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom na rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (obdobne pozri napr. III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04).

Na základe uvedeného ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že v predmetnej veci je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným advokátom, ktorý sťažnosť podpísal a opatril svojou pečiatkou. Za daných okolností ústavný súd poukazujúc aj na svoju predchádzajúcu judikatúru pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva zo sťažnosti, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 409/04).

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa z dôvodu, že nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 a § 50 zákona

o ústavnom súde, pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde zároveň odmietol aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

V nadväznosti na tento záver sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uplatnenými v jeho sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2010